

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad prawa Unii Europejskiej i prawa litewskiego dotyczących ochrony sygnalistów
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Parlament obowiązku staranności i zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 7 listopada 2017 r. – Wattiau / Parlament**(Sprawa T-737/17)**

(2018/C 032/46)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Francis Wattiau (Bridel, Luksemburg) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji o obciążeniu skarżącego kwotą 843,01 EUR, podaną na rozliczeniu nr 244 biura ds. rozliczeń;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 2 sierpnia 2017 r.;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zarzut niezgodności z prawem porozumienia zawartego między Unią Europejską a zrzeszeniem szpitali luksemburskich, przewidującego podwyższenie o 15 % kosztów leczenia ponoszonych przez członków wspólnego systemu ubezpieczenia zdrowotnego (JIS/RCAM) w Luksemburgu. Ten zarzut niezgodności z prawem oparty jest na dwóch zarzutach.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady niedyskryminacji ze względu na narodowość oraz art. 12 i 14 protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady należytego zarządzania finansami, zapisanej w art. 30 rozporządzenia nr 966/2012 i art. 43 wspólnych przepisów dotyczących ubezpieczenia zdrowotnego urzędników Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2017 r. – DEI / Komisja**(Sprawa T-740/17)**

(2018/C 032/47)

*Język postępowania: grecki***Strony**

Strona skarżąca: Dimosia Epicheirisi Ilektrismou AE (DEI) (Ateny, Grecja) (przedstawiciele: E. Bourtzalas, E. Salaka, C. Synodinos, C. Tagaris i D. Waelbroeck, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 5622 final z dnia 14 sierpnia 2017 r. w sprawie SA.38101 (2015/NN) (ex 2013/CP): domniemana pomoc państwa przyznana przez Grecję Aluminium A.E. w postaci taryf elektrycznych poniżej kosztów w następstwie orzeczenia arbitrażowego w zakresie, w jakim decyzja ta uchyła akty Komisji z dnia 12 czerwca 2014 r. i z dnia 25 marca 2015 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 5622 final z dnia 14 sierpnia 2017 r. w sprawie SA.38101 (2015/NN) (ex 2013/CP) w zakresie, w jakim instytucja ta uznała, że nie istnieje pomoc państwa na rzecz [spółki] Aluminium oraz że w związku z tym Komisja nie była zobowiązana wszcząć formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 108 § 2 TFUE;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2017) 5622 final z dnia 14 sierpnia 2017 r. w sprawie SA.38101 (2015/NN) (ex 2013/CP) w zakresie, w jakim instytucja ta uznała, że skarga DEI dotycząca pomocy państwa przyznanej na podstawie decyzji nr 346/2012 RAE (greckiego organu regulacji energetyki) stała się bezprzedmiotowa wskutek orzeczenia nr 1/2013 stałego sądu arbitrażowego przy RAE;
- obciążenie Komisji kosztami DEI.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Oczywiste naruszenie prawa przy wykładni wyroku Trybunału w sprawie C-228/16 P i wewnętrzna sprzeczność wyroku w tej sprawie.
2. Naruszenie art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 2015/1589 ⁽¹⁾, w szczególności obowiązków Komisji wynikających z tego przepisu, jak również naruszenie prawa do bycia wysłuchanym i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
3. Brak odpowiedniego uzasadnienia, sprzeczność i naruszenie obowiązku zbadania wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych dotyczących ustalenia, że klauzula arbitrażowa, na której podstawie zostało wydane orzeczenie arbitrażowe nr 1/2013, określa „jasne i obiektywne parametry”, które „ograniczyły swobodną ocenę arbitrów” i których „logiczną konsekwencją” była ostatecznie ustalona cena energii elektrycznej.
4. Oczywiste naruszenie prawa przy wykładni i stosowaniu zasady rozważnego inwestora prywatnego oraz art. 107 ust. 1 TFUE i art. 108 ust. 2 TFUE w związku ze stwierdzeniem, że cena energii elektrycznej ustalona w orzeczeniu arbitrażowym jest „logiczną konsekwencją parametrów określonych dokładnie w klauzuli arbitrażowej”.
5. Oczywiste naruszenie prawa przy wykładni i stosowaniu art. 107 TFUE i art. 108 TFUE w związku ze stwierdzeniem, że Komisja nie była zobowiązana do dokonania złożonych ocen ekonomicznych oraz oczywiste naruszenie prawa i oczywisty błąd w ocenie w odniesieniu do okoliczności faktycznych, jako że Komisja nie zbadała kwestii istotnych w celu ustalenia, czy istniała czy też nie istniała pomoc państwa.
6. Oczywiste naruszenie prawa przy stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE i art. 108 ust. 2 TFUE oraz oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych w odniesieniu do zastosowania zasady rozważnego inwestora prywatnego działającego w warunkach gospodarki rynkowej.
7. Oczywiste naruszenie prawa przy wykładni i stosowaniu art. 107 ust. 1 TFUE, naruszenie obowiązku odpowiedniego uzasadnienia i oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych w związku z decyzją Komisji, by nie kontynuować badania skargi złożonej do niej przez DEI w 2012 r. zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE z uwagi na okoliczność, że w opinii tej instytucji skarga ta „stała się bezprzedmiotowa” wskutek wydania orzeczenia arbitrażowego nr 1/2013.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).